

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

48 (064.5)

Szerző: *S. J.*

Hely

Ojsztrah, Igor

Cím:

Idő

1958.

Forrás:

*Igor Ojsztrah szólóestje**Magy. Nem.**1958. 10. 28.*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérvári házi nyomda 1926 — 8891

David Ojsztrah, a világhírű szovjet hegedős tehetséges fia — a »kis Ojsztrah«, ahogyan népszerűen nevezik — újra Budapesten vendégszerepel. Öt év után örömmel láttuk viszont a Zeneakadémia hangversenytermében. Igor Ojsztrahról megállapíthatja a hallgatóközönség, hogy nagyszerű édesapja mellett is megállja a helyét a hangversenydobogón, mint világjáró, s kiváló képességű művésze a hegedűnek.

Fiatalságban minden év számítt: vendégünknek is azt tapasztalhattuk, hogy legutóbbi ittléte óta fejlődött mind a mesterségbeli tudásban, mind az elmélyülés felé hajló művészi értelmezésben. Műsora is, három szonáta (Bach, Beethoven, Brahms) sokat elárul ebből. Igényes művész Igor Ojsztrah, egész kiállása, a játékában megmutatkozó magasrendűség, és nemes választékoság erre vall. Hallatlanul fegyelmezett muzsikusként. Nemcsak kitűnően megtanult hegedülni, hanem állandó belső koncentrációval ügyel arra, hogy minden hangját a legpontosabban képezze és a legesztétikusabb formában szólaltassa meg. Sima, csiszolt, vég-sőkig kidolgozott játékát élvezet hallgatni. A tónust élvezzük, a zenét, amit közvetít. zavaró mellékzörejek nélkül. Más dolog, hogy egyes művek részleteiről vallott felfogásával, egyes tempóvételeivel, dinamikai vagy színbeli megoldásával vitatkozni lehet.

Bach E-dúr szonátáját a nemesveretű tartalomnak megfelelő, finom hangvétellel tolmácsolta, bár a III. tételben

volt némi tempóbeli egyenetlenség. Ojsztrah érzi Bach zenéjének leszűrt tisztaságát; a klasszikus mértéktartás, melylyel megszólaltatta, teljesen helyénvaló volt.

Egészen más feladatot kapott a kiváló előadó Beethoven c-moll szonátájában. Ez a mű, noha klasszikus formák közt marad, Beethoven leg-

személyesebb, romantikusan új hangjának egyik igen jellemző megnyilvánulási példája. Igor Ojsztrah mértéktartó előadói stílusa itt sem lendült át a kötetlenebb, merészebben egyéni muzsikálás módjába, de szenvedélyessége, kihagyott ritmusai így is Beethoven mondanivalóit közvetítették. Különösen szép volt a bensőséges férfilírával előadott Adagio cantabile. Brahms északnémet romantikája fátyolos színekkel jelent meg a G-dúr szonáta hangzásaiban.

A műsort záró kisebb lélegzetű művek közül különösen három remekmű, igazán színesen előadott részlet Prokofjev Romeo és Juliá-jából, fokozta a fiatal hegedűművész sikerét.

Az a meleg fogadtatás, amelyben közönségünk részesítette Igor Ojsztrahot, a zongorakísérő Anton Ginzburgot is üdvözölte. Kiváló fiatal zongoristát ismertünk meg Ginzburg személyében: nem is szabad egyszerűen zongorakísérőnek nevezni, mivel a műsor gerincét tevő szonátákban igazi, egyenrangú muzsikusként csatlakozott a hegedűshöz, a maga fejlett muzikalitásával. A Ravel: Tzigane sikerében övé volt a fő érdem.

Sz. I.